

Още следъ нѣколко думи македонецътъ като ли дръпна преждата на недоплетенъ чорапъ въ ушата си: отпусна човѣкътъ езикъ и разказа всичко за трагедията на Стара-Загора, отъ игла до нецъ.

Въ сжщностъ ние сме попаднали въ долния рай на града, затова сме виждали само бараки. Но нагоре градътъ вече се строялъ. Е, то се знае, строялъ се той отъ тѣзи старозагорци, които сж оцѣлѣли.

Театърътъ въ Стара-Загора

— А колко сетъ оцѣлѣли, колко сетъ? — питаше опуленъ добриятъ кичевецъ.

И редѣше. . . Господи, какви нѣща ни разказа тоя човѣкъ! Сякашъ, че измисляше. . . Крили се хората, кой какъ завърне и кждето намѣри, захлупвали се въ праздни бѣчви, зазиждали се въ стени, спущали се въ кладенци, тикали се въ пеци за печене хлѣбъ и отвжтре сж затрупвали вратата съ прѣстъ и камъни... но какво ти помага всичко това! Турцитѣ чукали